

El Fakir

– İbrahim Kilik · 21 Kasım 2009

Cem edip içinde gamı gussayı.
Bekledi ömrünce o musallayı.
Derde katık edip bir demli çayı.
Büyüttü gönlünde onca hülyayı.

Düş gördü düşünüy hayra yormadı.
Nedir bu hâl diye kimse sormadı.
Dolusu almadı boşu dolmadı.
Nice zaman bir muradı olmadı.
Yine de yeşertti can ağacını.

Çile çiçeğinin rengini sevdi.
Yükseğe bakmadı dengini sevdi.
Ağır ol dediler daima evdi.
Suladı gönlünde can ağacını.

Bilmedi zamanla solar hayaller.
Bir sırlı fanusa dolar hayaller.
Yana düşer bir gün nasırlı eller.
Çirkinler gülerken ağlar güzeller.
Budadı gönlünde can ağacını.

İçindeki gamı bilmedi kimse.
Kabuslar görürdü gözünü yumsa.
Çektiği azaplar sizce vehimse.
Dili çözülse de olur mu Musa.
Çaldırdı gönlünde can ağacını.

Hüzün yumağını çözdükçe çözdü.
Yüreğine düşen el tutmaz közdü.
Bir insanı yıkan sade kem sözdü.
Göçürdü gönlünde can ağacını.

Çökünce üstüne bunaltan zifır.
Ne düşünce kaldı ne de has fikir.

Tutunmadı yüreğinde kibir kir.
Dedi ki bendeniz buyrun el fakir.
Soldurdu gönlünde can ağacını.
Ankara,19.11.2009 İ.K